

Tom Hanks Robin Wright

Here (Aquí)

Títol original: *Here* **Direcció:** Robert Zemeckis **Guió:** Eric Roth, Robert Zemeckis **País:** EUA **Durada:** 103 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Tom Hanks, Robin Wright, Paul Bettany, Kelly Reilly... **Música:** Alan Silvestri **Fotografia:** Don Burgess **Distribuïdora:** Vertice Cine **Estrena a Espanya:** 05/12/2024

No recomanada per a menors de 7 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Diverses famílies de diferents generacions van formar la seva llar en una única habitació. Una història d'amor, pèrdua, rialles i vida, des d'un passat molt remot fins a un futur proper. Un viatge al llarg de centenars de milers d'anys que transcorre, des del principi fins al final, en un sol lloc: aquí. (FilmAffinity)

CRÍTICA

La vida a través dels temps

Un lloc. Una ubicació concreta. Que ha vist passar els dinosaures, caure meteorits, sorgir un bosc, caçar els nadius, colonitzar els anglesos, independitzar-se els nord-americans. Som a Pittsburgh, i davant d'una casa colonial de William Franklin, construïda quan amb prou feines era un assentament, sorgeix una casa més modesta, que veurà passar diferents ocupants, alguns la desocuparan i vendran, i conviuran diferents generacions d'una mateixa família, que han conegut diferents guerres, així fins a arribar als nostres dies, pandèmia de la covid inclosa. Això inclou especialment el Richard i la Margaret, que concebran aquí la seva única filla, i veurà com el temps vola.

Adaptació d'una novel·la gràfica de **Richard McGuire**, a càrrec del tàndem **Eric Roth-Robert Zemeckis** (tots dos van col·laborar a *Forrest Gump* fa 30 anys, que tenia els mateixos protagonistes, **Tom Hanks** i **Robin Wright**), el primer també com a director, que torna a demostrar que a ell li agrada posar els efectes visuals al servei d'una història, no fer-los servir perquè sí. El punt de partida és audaç, perquè mai no es canvia el tir de càmera i l'enquadrament al llarg del metratge, estiguin o no construïts la casa i el saló on transcorre la major part de la narració, veiem la porta d'accés a l'esquerra, el finestral que permet veure la casa dels Franklin al fons, i la xemeneia a la dreta, canviaran per descomptat els mobles i les persones al llarg de la història. Sí que canviarem d'època i situació, obrint una petita "finestra" en el quadre general, per anar cap endavant i enrere en el temps, i acompanyar els personatges en els seus desafiaments quotidians: festejos, casaments, embarassos, malaltia, invalidesa, mort, vetlles; dificultats econòmiques, reunions familiars d'Acció de Gràcies i Nadal. Això permet consideracions existencialistes, la vida passa, el temps de què disposem és limitat, i el que queda, per sobre de tot, és l'amor, davant de laments pel que no es va fer, habilitats que no es van desenvolupar, petites i grans frustracions.

En la grandesa de la pel·lícula, no convertir en gran tragèdia els problemes quotidians, hi ha també la seva limitació. El plantejament no permet grans desenvolupaments, no ens allunyem de determinat *ubi*. Personatges indígenes o de l'època colonial, o afroamericans, no tenen gran entitat, el fanàtic de l'aviació amb la dona temorosa i la nena virtuosa del violí, o la parella en què ell és un inventor pintoresc, amb prou feines tenen entitat, més enllà de ser pedres miliars del transcurs del temps. Els que tenen pes són el Richard i la Margaret, i els pares d'ell, un veterà de guerra després viatjant i aficionat a l'alcohol, l'altra mestressa de casa que patirà un ictus, encara que un no deixa de preguntar-se si la Margaret no té pares, si no ha tingut nets amb el Richard, què se'n va fer dels germans d'ell, tot això queda fora de l'equació.

Zemeckis, com va fer a *Forrest Gump*, però amb un llenç més ampli pel que fa a la temporalitat i més estret pel que fa a l'espai, torna a abordar el pas del temps, la petita història en la gran història, com també va fer, de manera lúdica, a la trilogia de *Regreso al futuro*. I fa servir molt bé, amb discreció, els efectes visuals –l'ocellet seria l'equivalent a la ploma del Forrest–, ja sigui per rejuvenir Hanks i Wright, ja sigui per fer coincidir a la perfecció els plans amb el mateix enquadrament que constitueixen en el film, obrint-los i tancant-los.

José María Aresté - decine21.com